

alt for stor. Ved det af Mindretallet under Nr. 8 stillede Ændringsforslag vil Børnefradraget i Landkommunerne kunne nedsættes fra 250 til 200 Kr., medens man i Købstæderne kan ansætte Fradraget fra 250 til 300 Kr., hvilket vil svare godt til de for København gældende Regler, efter hvilke Fradraget er 400 Kr. pr. Barn.

Spørgsmaalet om Erhvervsbeskatningens Regler har, som anført, været Genstand for en udførlig Drøftelse indenfor Udvalget, og Mindretallet havde ønsket de i § 6 anførte 5 000 Kr. nedsat til 4 000 Kr., men har ikke kunnet opnaa Tilslutning hertil fra anden Side.

Mindretallet kan ikke tiltræde det af Flertallet under Nr. 11 stillede Forslag, hvorefter en Person, der har fast Ansættelse i en anden Kommune end Opholdskommunen, ikke kan erhvervsbeskattes, saafremt han ikke er maanedslønnet og har mindst 14 Dages Opsigelsesvarsel; thi denne Bestemmelse vil i meget høj Grad indskrænke hele Erhvervsbeskatningen og komme til at virke ganske urimeligt. Til Eksempel kan en Kontormand med en Gage paa 6 000 Kr. om Aaret erhvervsbeskattes, idet han som Regel er maanedslønnet og har den nævnte Opsigelsesfrist, medens en Værkstedsleder med 7 000 Kr. om Aaret ikke kan rammes af denne Beskatning, saafremt han — hvad ofte er Tilfældet — faar Lønnen udbetalt ugevis. Og dog kan for den sidstnævntes Vedkommende Beskæftigelsen være af langt mere fast Karakter end førstnævntes. Ved at indføre Bestemmelsen om Maanedsløn vil endvidere en Del Personer, der udelukkende lønnes med Provision eller Tantième, undrages Erhvervsbeskatningen. Mindretallet stiller derfor Underændringsforslag Nr. 12, hvorefter Erhvervsbeskatning ikke gøres afhængig af Formen for Lønudbetaling eller Opsigelsesfrist.

Endelig skønner Mindretallet, at man ikke vedblivende bør opretholde den hidtil gældende Regel, at Københavns og Frederiksberg Kommuner kun kan opkræve Erhvervsskat med to Trediedele af disse Kommuner Skatteprocent, medens de øv-

rige Kommuner kan opkræve to Trediedele af den paagældende Kommunes Ligningsprocent. Erhvervsskatte reglerne bør i videst mulig Udstrækning være ens for de forskellige Kommuner, og dette vil i væsentlig Grad opnaas, saafremt man vedtager de af Mindretallet under Nr. 13, 14, 17 og 18 stillede Ændringsforslag, som giver de to Kommuner Adgang til at opkræve Erhvervsskat med to Trediedele af den Gennemsnitsprocent, hvormed Skat til disse Kommuner som Opholdskommune svares i Henhold til den dér gældende Ratebeskatning.

Et *Mindretal* (Henningsen og P. Munch) har i Udvalget rejst Spørgsmaalet om under en eller anden Form at faa gennemført en Ændring, der kunde modvirke den uheldige Udvikling, der i de senere Aar har medført, at en Del af de bedst stillede Skatteydere kun kan paalignes en ganske ringe personlig Skat til Kommunen eller eventuelt helt fritages for Kommuneskat. Dette Forhold kunde modvirkes enten derved, at der gennemførtes en kommunal Formueskat, eller ved, at Reglerne for Skattefradragene ændredes derhen, at kun den til *Kommunen* betalte Skat maatte fradrages Indkomsten, før Kommuneskatten beregnedes. Saadanne Ændringer vilde imidlertid virke overfor alle Skatteydere uden fuldt ud at afhjælpe det ovennævnte Misforhold, ligesom Ændringer af denne Art bedst vilde løses ved en samlet Stats- og kommunal Skatterreform.

Mindretallet foreslog derfor i Udvalget at gennemføre en midlertidig Ordning, hvorefter det tillodes Kommunerne under visse Forhold at opkræve en indirekte Formueskat af de Personer, hvis Formue oversteg et vist Beløb, og hvis skattepligtige Indkomst paa Grund af de gældende Fradragregler og andre Omstændigheder ikke stod i noget rimeligt Forhold til Skatteyderens hele økonomiske Stilling og Lefevod. Da den indirekte Beskatning af Formuen, som under de gældende Regler finder Sted gennem Indtægtens Forhøjelse efter Kildeart og Forhøjelse efter Formue og Lejlighed,